

РЕШЕНИЕ

№ 4595

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2482** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, във връзка с чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба, предявена от Ц. Н. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Ц., срещу Българската народна банка, като се иска осъждане на БНБ да заплати сума в размер на 8 627,97 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – лихва за забавено плащане върху гарантирания размер на вложенията (196 000 лв.) в [фирма] за периода 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г., вследствие бездействие на БНБ да обяви депозитите в [фирма] за безналични; както и законна лихва върху главницата 8 627, 97 лв. от датата на подаване на исковата молба до датата на окончателното ѝ изплащане.

Ищецът претендира, че е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в невъзможност за достъп и управление на средствата си, в причинно-следствена връзка с бездействието на БНБ да издаде акт по чл.1, т.3, подточка i от Директива 94/19 и да стартира компенсаторен механизъм по чл.10 от Директива 94/19, квалифицирано и като нарушение на чл.1 от Протокол 1 към ЕКПЧ. Твърди, че БНБ не е изпълнила служебните си задължения да приложи надзорни мерки и да даде задължителни предписания въз основа на доклада за проверката в К., с който са установени сериозни нарушения на Закона за кредитните институции. БНБ като кредитна институция, която по закон осъществява банков надзор, е имала задължението съгласно чл.1, § 3, б.і от Директива 94/19 да установи неналичните депозити и да установи, че К. е

неспособна да изплаща депозити считано от 20.06.2014 г., от когато тече 5-дневният срок /в работни дни/ и към 30.06.2014 г. е следвало да направи констатацията, че депозитите са неналични. С оглед всичко изложено ищецът намира, че това неизпълнение е в пряка връзка с влошаване състоянието на К. АД. В с.з. ищецът не се явява, а процесуалният му представител адв.Ц. поддържа иска и моли за уважаването му, както и за присъждане на разноски, като е изложил подробни съображение в писмена защита. Оправя възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано то ответника.

От ответника е постъпил писмен отговор от 17.06.2016 г., с който искът се оспорва като неоснователен и недоказан. Процесуалният му представител твърди, че неизпълнението на служебните задължения, посочени от ищеца, се изразява в неиздаването на юридически актове и не са фактически бездействия. Изтъква липса на противоправност на действията и бездействията на БНБ. Намира, че от събраните доказателства по делото се установява, че не е налице вторият елемент от фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ-претърпени вреди. Въз основа на това моли за отхвърляне на иска. В с.з. чрез адв.В. поддържа писмения отговор. Представя писмена защита с подробни съображения. Претендира разноски.

Представителят на СГП дава заключение за недоказаност на иска.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

По делото няма спор, че ищецът е вложител в К., като не е спорно, че ищецът е имал договор за безсрочен депозит с К., като сумата по тази сметка към 06.11.2014 г. е в размер на 111564.98 евро.

С Решение № 73/20.06.2014 г. на Управителния съвет на БНБ във връзка със спиране на плащанията към клиенти, настъпило в резултат на масирано теглене на средства и писма изх.№/ 4098 и 4099/20.06.2014 г. на изпълнителните директори на К. на основание чл.115, ал.1 и ал.2, т.2 и 3, чл.116, ал.1 и ал.2, т.2, 3 6 и 7 вр. чл.103, ал.2, т.24 ЗКИ и чл.16, т.16 ЗБНБ, К. е поставена под специален надзор поради опасност от неплатежоспособност за срок от 3 месеца, като са назначени квестори, спряно е изпълнението на всички задължения от банката, ограничена е нейната дейност, като ѝ е забранено да извършва всички дейности съгласно банковия ѝ лиценз, отстранени са от длъжност членовете на Управителния и Надзорния съвет и са лишени от право на глас акционерите, притежаващи пряко или косвено повече от 10 на сто от акциите с право на глас.

На 25.06.2014 г. е възложена проверка на активите на К., извършена съвместно от [фирма], [фирма] и [фирма] за срок от 10 дни с цел да се даде оценка на състоянието и качеството на 95,4 % от кредитния и на 99,1 % от инвестиционния портфейл на К..

На 30.06.2014 г. УС на БНБ приема решение да бъдат намалени лихвените проценти по депозитите на К.. На 11.07.2014 г. БНБ оповестява публично резултатите от одита.

С Решение № 94/31.07.2014 г. на УС на БНБ е приет доклад за текущо състояние на К., внесен от квесторите на банката на основание чл.121 ЗКИ. Със същото решение на квесторите на банката е възложено да сключат допълнителни договори с [фирма], „Ъ. енд Я. одит“ и [фирма] за цялостна оценка на активите на К., която да бъде извършена в срок до 20.10.2014г., като са дадени и задължителни предписания за подготовка на кредитните досиета за целите на одиторската проверка, сключване на

договор за правна помощ по прегледа на обезпеченията като част от процеса на подготовка на кредитните досиета и др.

С Решение № 114/16.09.2014 г. УС на БНБ, като взел предвид, че банката продължава да изпитва остър недостиг на ликвидност за възстановяване на банковата си дейност и за изпълнение на задълженията си към депозантите и други кредитори (към м.09.2014 г. те са в размер общо на 6 227 521 хил. лв.) на основание чл.115, ал.1, т.2 и ал.3 и чл.116, ал.1 вр. чл.103, ал.2, т.24 ЗКИ и чл.16, т.16 ЗБНБ е удължил до 20.11.2014 г. срока, за който К. е поставена под специален надзор, като до цитираната дата се прилагат и мерките по т.2-7 от Решение № 73/20.06.2014 г. На основание чл.107, ал.3 ЗКИ на квесторите на К. е указано най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на К., извършена от трите одиторски дружества.

На 17.10.2014 г. Европейският банков орган в Препоръка № ЕВА/РЕС/2014/02 коментира, че БНБ е нарушила правото на ЕС и дава препоръка да се гарантира достъпът на вложителите в К. до гарантираните размери.

На 20.10.2014г. квесторите на К. внасят в БНБ докладите на одитните компании, които в периода 05.08.-20.10.2014г. са извършили анализ и оценка на основни балансови позиции и издадени банкови гаранции от К.. Заключение на одиторските компании е за необходимост от обезценки на активи на К. в общ размер на 4222 млн. лв.

Едновременно с назначаването на преглед на активите на БНБ, в периода 04.07.-14.10.2014 г. е извършена и проверка на място от екип инспектори от управление „Б. надзор“ на БНБ, протекла на 3 етапа: първи – установяване пълнотата на кредитните досиета; втори - оценка на администрирането на кредитните досиета и трети – проследяване на паричните потоци, свързани с усвояването на средствата по тях и обслужването им; вероятната свързаност на кредитополучателите от кредитния портфейл на банката; произхода на средствата за увеличението на акционерния капитал и емисията на други капиталови инструменти, включени в капитала на институцията.

На 25.09.2014 г. Европейската комисия открива процедура за нарушение срещу Република България за неправилното транспониране на чл.1, § 3 и чл.10, § 1 от Директива 94/19/ЕО.

С решение № 133/21.10.2014 г. на УС на БНБ са приети докладите за анализ и оценка на активите на К., извършени от трите одиторски компании. На основание чл.107, ал.3 ЗКИ на квесторите на К. е указано в срок до 31.10.2014 г. да предприемат необходимите действия съгласно Международните стандарти за финансова отчетност за осчетоводяване в баланса на банката на резултатите от оценката и анализа на активите на К..

На 27.10.2014 г. в Народното събрание е внесен доклад „Събитията и предприетите действия, свързани с К. АД и ТБ В. ЕАД от името на УС на БНБ, съдържащ детайлна информация за събитията и за всички предприети действия и взети решения от БНБ от 20.06.2014 г. до датата на доклада.

На 04.11.2014 г. в изпълнение на Решение № 133 на УС на БНБ квесторите на К. са внесли в БНБ финансови и надзорни отчети на К. към 30.09.2014 г., въз основа на които УС на БНБ установява отрицателна стойност на собствения капитал на К. в размер на минус 3 745 313 хил.лв, определен според Регламент /ЕС/ № 575/2013 относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници, както и че банката не отговаря на капиталовите изисквания съгласно

цитирания Регламент и в резултат

С Решение № 138/06.11.2014 г. с протокол № 27 от 06.11.2014г. на УС на БНБ е отнет издаденият лиценз за банкова дейност на К..

С Решение № 61/18.11.2014 г. Управителният съвет на ФГВБ приема проекта на тристранния договор между ФГВБ, квесторите на К. и обслужващите банки и определя 04.12.2014 г. за начална дата на изплащане на гарантираните влогове в К. с отнет лиценз.

Към 06.11.2014 г. наличността по сметките на ищеца е 133 784,26 лв. и 111 564,98 евро (л.14-15).

На 04.12.2014 г. ФГВБ започва изплащане сумите на вложителите в К. АД, като гарантираният депозит от 196 000 лв. е изплатен на ищеца – от левовата му сметка 76 657,32 лв., и от евровата сметка – 61 018,94 евро с левова равностойност 119 342,38 лв.

С Решение № 664 от 22.04.2015 г. на Софийския градски съд по търг.дело № 7549/2014 г. е обявена неплатежоспособността на К. с начална дата 06.11.2014 г. С Решение № 1443 от 03.07.2015 г. по търг.дело № 2216/2015 г. Софийският апелативен съд е отменил решението на СГС в частта относно началната дата на неплатежоспособността, като е определил за начална дата 20.06.2014 г., по съображения, че състоянието на неадекватност на собствения капитал на К. не е настъпило към момента на отразяване на коригираните стойности в изготвените от квесторите отчети към 30.09.2014 г., а е било факт преди този момент. Решенията са достъпни на интернет сайта на В..

По делото беше изслушана съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице М. Г., която даде заключение по следните задачи:

1. При прилагане на лихвения, начисляван върху влоговете на ищеца в К., да се изчисли размерът на договорната лихва, начислена върху сумата от 196 000 лв. през периодите от 25.07. до 06.11.2014 г., от 30.06. до 06.11.2014 г. и от 26.07. до 05.11.2014 г. вкл.

2. Какъв е размерът на законната лихва за забава върху сумата от 196 000 лв. през периодите от 25.07. до 05.11.2014 г., от 26.07. до 05.11.2014 г. и от 30.06. до 06.11.2014 г. и каква е разликата между законната и договорната лихва върху сумата от 196 000 лв. за същите периоди.

Съдът ще коментира експертното заключение при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Съдът намира, с оглед изложените обстоятелства в исковата молба, че предявеният иск следва да се квалифицира като такъв по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Константната съдебна практика приема, че в определени хипотези БНБ действа като носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, и в това си качество представлява административен орган по смисъла на § 1, т.1 ДР на АПК. Следователно редът за ангажиране отговорността на БНБ за вреди, причинени от нейни органи във връзка с осъществяване на вменената ѝ от закона надзорна дейност следва да се ангажира по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Въпросът относно активната процесуална легитимация на БНБ, каквото възражение се поддържа и с актуалния отговор на ответника, е решен отдавна, предвид и постановените от СЕС решение от 04.10.2018 г., по дело С-571/16 и решение от

25.03.2021 г., по дело С-501/18. Макар да не принадлежи към системата на изпълнителната власт, разпоредби от ЗБНБ възлагат на Българската народна банка властнически правомощия, което я определя като административен орган, във втората хипотеза на § 1, т.1 ДР АПК. С оглед на това БНБ може да бъде ответник, при условията на чл. 205 АПК по предявени иски за обезщетение за вреди от бездействие, при неупражняване на административните правомощия, спрямо друга търговска банка, вкл. за бездействие по неспазване задължения, произтичащи пряко от Директива 94/19/ЕО и свързаните с тях разпоредби от националното право.

Ищецът основава исквата си претенция с умишлено неизпълнение на служебни задължения от оправомощени длъжностни лица в БНБ управление „Б. надзор“. Развити са съображения, че с бездействието си посочените три длъжностни лица са допуснали колапс на К. АД, което довело до поставянето ѝ под особен надзор и обявяването ѝ в несъстоятелност.

С оглед изложеното Съдът намира, че искът се явява допустим.

Разгледан по същество, същият е частично основателен.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. Деликтната отговорност по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка – вредите трябва да са причинени при или по повод упражняването на административна дейност. Относно вината, противоправността и вредите не е налице отклонение от общия състав на деликтната отговорност. В конкретния случай се касае за вреди, причинени в следствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Основателността на иска предполага предварителното установяване на точно определени от законодателя кумулативно налични предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

Предявената искова претенция е за вреди вследствие неправомерни бездействия на служители на Българската народна банка. Следователно искът попада в хипотезата на чл.204, ал.4 АПК, като дали са налице бездействия и дали те са незаконосъобразни, се установява от Съда в мотивите на решението, без да е необходим специален диспозитив за това.

Ноторно известно е, че с решения на БНБ, К. е била поставена под специален надзор, поради опасност от неплатежоспособност, впоследствие е отнет лицензът ѝ. Искът за вреди се основава най-вече на твърдения за неупражнен от страна на БНБ надзор над кредитната институция, в която е била вложител. Същевременно ищцата твърди неправомерно поведение на БНБ, водещо до невъзможност да ползва вложените средства след 20.06.2104 г. Действително, в случая се установява бездействие на БНБ, но то е безспорно доказано само по отношение на забава при задействане на схемите за гарантиране на депозити.

След като разгледа фактите по делото, Съдът намира, че отговорността на БНБ в случая е за бездействие, но то се ограничава до неприлагане от страна на БНБ на

разпоредбата на чл.1, § 3, б.і) от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, изм. с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 г. (Директивата).

При съпоставката на приложимото към спора национално законодателство с приложимото съюзно законодателство към м.юни 2014 г., става ясно, че горещитираната разпоредба от директивата е транспонирана неточно, като отговорността за това е на националния законодател. Съгласно чл.1, § 3, б.і) „неналичен депозит“ означава депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато е налице едно от следните обстоятелства: і) съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и, че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; Компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми.

Неточното транспониране на разпоредбата от правото на ЕС в националния ни закон към месец юни 2014 г. обаче, в конкретния случай, не освобождава от отговорност БНБ. В цитираните и ответника решения по дела С-571/16 и С-501/18, СЕС приема, че чл.1, § 3, б.і) от Директивата има директен ефект и представлява правна норма, целяща предоставяне на права. Признатият директен ефект на посочената разпоредба освен, че предоставя права на частноправните субекти, налага на компетентния орган задължение, което е достатъчно точно и безусловно. Ето защо необосновано е възражението на БНБ, че не е „компетентен орган“ по смисъла на чл.1, § 3, б.і) от Директивата. Дори и да се приеме, че изрично уреденото ѝ в националното ни законодателство правомощие за установяване неналичност на депозитите на кредитна институция да ѝ е възложено едва със законодателните изменения на ЗБНБ и ЗКИ през август 2015 г. (ДВ, бр. 62 от 2015 г., в сила от 14.08.2015 г.), това не означава, че тя не е разполагала с него и преди тези изменения, по силата именно на приложимото вторично право на ЕС. БНБ е компетентният орган, издаващ лиценз на кредитните институции, респективно тя е компетентният орган, който следи кредитните институции да изпълняват задълженията си, основна част от които са спрямо вложителите им и техните депозити. БНБ е и органът, който е натоварен да следи за обективното финансово състояние на кредитните институции и да отнема издадените лицензи на банките при наличие на законоустановени предпоставки. При тези предоставени ѝ с националното законодателство правомощия БНБ е компетентният орган по смисъла на чл.1, § 3, б.і) от Директива 94/19/ЕО.

Не може да се сподели и възражението на ответника, че БНБ не е имала правомощието да издаде изричен акт, с който да установи неналичност на депозитите в К., тъй като националният законодател не е предвидил изрично това. Правомощието на БНБ за издаването на въпросния акт произтича от действаща съюзна разпоредба, която макар да се съдържа в директива, е с директен ефект. БНБ, в качеството си на надзорен по отношение К. орган, е дължала активно поведение, изразяващо се в преценка и обявяване на депозитите в К. за “неналични депозити“, от който момент текат и императивните срокове, разписани в Директивата, за изплащането на тези депозити до гарантирания размер. При така изложеното, може да се направи обоснован извод, че е налице незаконосъобразно бездействие от страна на БНБ да изпълни нормативно задължение, установено в пряко приложима и с директен ефект разпоредба на чл.1, § 3, б.і) от Директивата задължение на БНБ по обявяване неналичност на депозитите в К..

Още на 20.06.2014 г. (датата, на която БНБ е поставила К. под специален надзор) ответникът се позовава на изчерпване на ликвидните средства на К., т.е. още на тази дата БНБ е следвало да обяви неналичност на депозитите в К., от която дата следва да се определи и първия възможен достъп на вложителите до гарантирания размер на депозитите им. В случая, постановявайки Решение № 73/20.06.2014 г. за поставяне на К. под специален надзор, БНБ е разполагала с необходимите факти, обосноваващи извод за неналичност на депозитите по смисъла на чл.1, § 3, б.1) от Директивата, тъй като взема решение за преустановяването на достъпа до депозитите в нея по причини, пряко свързани с финансовото положение на банката. Не е спорно, че към 20.06.2014 г. К. не само не е изпълнила вече подадени заявки за плащане, но и всички вложители са били лишени от възможността изобщо да правят заявки за изплащане на депозитите си. Видно от решението на Управителния съвет на БНБ, К. не е била в състояние да приема заявки и да изплаща дължимите и платими депозити. Въпреки това, решение за обявяване неналичност на депозитите не е взето от надзорния орган в защита интересите на вложителите. Едва на 06.11.2014 г. със свое решение БНБ отнема лиценза на К., на който акт се основава последвалото изплащане на гарантирания размер на депозитите от 04.12.2014 г. при приложението на чл.23, ал.1 ЗГВБ (отм.).

За да се задейства схемата за гарантиране на депозитите, Директива 94/19/ЕО предвижда процедура само от три стъпки: 1) компетентният орган се уверява, че депозит, който е дължим и платим, не е бил изплатен от кредитна институция; 2) в рамките на пет работни дни след това заключение, компетентният орган трябва да определи дали съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити, които са дължими и платими, и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; 3) схемата за гарантиране на депозити трябва да е в състояние да изплати надлежно доказаните вземания на вложителите в рамките на 20 (двадесет) работни дни, след като компетентният орган е взел своето решение. Обстоятелството, че ЗГВБ (отм.) обвързва началото на срока от 20 работни дни за изплащане на гарантираните депозити с решението за отнемане на лиценза на кредитната институция е ирелевантно, тъй като, както е приел СЕС в т.1 от диспозитива на решението по дело С-571/16, разпоредбите на чл.1, § 3 и чл.10, § 1 от Директива 94/19/ЕО не допускат национално законодателство, което се отклонява от сроковете за установяване неналичността и за изплащане на депозитите. Изискванията на директивата са „да не се възпрепятства бързото изплащане“ като удължаване на императивните срокове може да се извършва само „при изключителни обстоятелства“.

Неоснователно е позоваването на ответника за неносене на отговорност от страна на БНБ и нейните органи. Не е приложима разпоредбата на чл.79, ал.8 ЗКИ (ред., ДВ, бр.27 от 2014 г.), според която Българската народна банка, нейните органи и оправомощените от тях лица не носят отговорност за вреди при упражняване на надзорните си функции, освен ако са действали умишлено. Само физическо лице може да формира субективно отношение към нарушението и в този смисъл да действа умишлено. Отговорността на държавата за вреди, причинени на субектите от нейните органи, е конституционно закрепен принцип - чл.7 от Конституцията на РБългария и е обективна съгласно чл.4, ал.1 ЗОДОВ. Следователно разпоредбата на чл.79, ал.8 ЗКИ не може да изключи и не изключва обективната отговорност на БНБ за вредите, причинени на лицата от дейността на нейните органи, осъществяващи надзорни функции, а по скоро сочи, кога може да се ангажира отговорността на виновните длъжностни лица, осъществяващи тези функции.

Не се споделят доводите на ответника, че не е налице изобщо претърпяна вреда от ищцата. Вредата, която е претърпял ищецът от бездействието на БНБ, е в размер на законната лихва за забава да се възстанови гарантираният размер на влога му в съответните срокове. Ищецът е имал парично вземане в гарантиран размер за неналичния си депозит, което му е изплатено, но чиято изискуемост е зависела от решението на БНБ за установяване неналичността на депозитите в К.. След като БНБ се е забавила да установи неналичността на депозитите в К., е

забавила възникването на изискуемостта на вземанията на вложителите в К. за гарантирания им размер. Обезщетяването на забавено парично изпълнение е чрез изплащане на законната лихва за срока на забавата. Вредата за ищцата се изразява в пропуснатата полза от невъзможността за ползване на паричния капитал от 196 000 лв.

Относно началната дата на периода, за който се дължи обезщетение, следва да се посочи, че срокът от пет работни дни по чл.1, § 3, б.и) от Директива 94/19/ЕО, в който БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, считано от 20.06.2014 г. (датата на поставянето на К. под надзор), изтича на 27.06.2014 г. След този момент действително БНБ е в нарушение на посочената разпоредба, но постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане, а се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити, съответно започва да тече срокът за изплащане. По аргумент от чл.23, ал.5 ЗГВБ (отм.), при вземане на дължимото се решение по чл.1, § 3, б.и) от Директивата в петдневния срок – т.е. най-късно на 27.06.2014 г., то срокът от 20 работни дни за изплащане на депозитите изтича на 25.07.2014 г. От следващия ден – 26.07.2014 г. - ищецът започва да търпи реални вреди, поради неизплащане на гарантирания размер на депозита. Решението за обявяване неналичността на депозитите е взето на 06.11.2014 г., когато е отнет лицензът на К. и е стартирана процедурата по компенсиране по чл.10 от Директивата. От тази дата включително БНБ вече не осъществява незаконосъобразно бездействие, поради което за този период до датата на изплащане на депозита на ищеца липсва основание да се търси обезщетение от този ответник. Поради това периодът, за който се дължи обезщетение, е от 26.07.2014 г. до 05.11.2014 г.

Размерът на обезщетението, изчислен въз основа на нормативно определената законна лихва върху сумата 196 000 лв. за периода от 26.07.2014 г. до 05.11.2014 г., възлиза на сума в размер на 5 624,38 лв., до какъвто размер е достигнало и в.л. по ССЕ. Освен това посоченото изчисление съответства на изчислението по калкулатора за законната лихва, достъпен на страницата на НАП в интернет. За разликата над този размер и за период, извън посочения по-горе, искът за имуществени вреди е неоснователен и следва да се отхвърли.

Неоснователна е и тезата на ответната страна, че с изплащането на гарантираната сума от 196 000 лв. е платена част от главницата по влога и част от начислената лихва. Действително има данни, че К. е начислявала лихва върху депозита на ищеца до 06.11.2014 г. Но тази лихва не следва да се има предвид, тъй като в случая се касае за договорна лихва, основана на двата договора за платежни услуги, сключени между ищцата и ответника и има възнаградителен характер. Претендираното обезщетение обаче само се определя чрез размера на законната лихва, но има съвсем друг характер, а именно санкционен. Вредата за ищцата в случая се изразява в пропуснатата полза от невъзможността за ползване на паричния капитал от 196 000 лв., и е независима от вземанията, които депозита към К. гарантира. В случая не е налице начисляване на лихва върху лихва. Както бе посочено по-горе касае се до различни по своята правна същност плащания. Начислената договорна лихва от К. АД по депозитите на ищеца има възнаградителен характер и се основава на сключените между страните рамкови договори. От друга страна обезщетението за причинените вреди само се изчислява посредством законната лихва, но по своята същност има санкционен характер и не представлява лихва, а обезщетение. Ето защо, независимо от даденото заключение от ССЕ за разликата между законната и договорната лихва върху сумата от 196 000 лв., в полза на ищеца не следва да се присъжда по-малка сума от тази, за която Съдът изложи мотиви по-горе (5 624,38 лв.).

С оглед изложеното Съдът намира, че искът е основателен и доказан за сумата в размер на 5 624,38 лв., ведно със законната лихва върху същата сума от датата на подаване на исковата молба до датата на окончателното ѝ изплащане и в този размер следва да бъде уважен, а за горницата над 5 624,38 лв. да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора и своевременното направеното искане от ищеца, в полза на последния следва да се присъдят претендираните от него разноски. Тъй като адв.Ц. е син на

ищеца, в представения договор за правна защита и съдействие (л.305) не фигурира договорено и изплатено адвокатско възнаграждение. Ето защо неговото възнаграждение следва да бъде определено на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата и чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възнаграждението и възлиза на 611,22 лв. В зависимост от уважената част от иска и на основание чл.10, ал.3, изр.второ ЗОДОВ (ред. ДВ, бр.43 от 2008 г.) адвокатското възнаграждение следва да бъде определено на 398,44 лв. В рекапитулация Съдът определя разноските на ищеца в общ размер 408,44 лв., от който 10 лв. за държавна такса и адвокатско в размер на 398,44 лв. съобразно уважената част от иска.

Така мотивиран и на основание чл.10 от ЗОДОВ и чл.203 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Българската народна банка да заплати на Ц. Н. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], сума в размер на 5 624,38 лв. (пет хиляди шестстотин двадесет и четири лева и 38 ст.), представляваща обезщетение за имуществени вреди за забавено плащане върху гарантирания размер на вложенията (196 000 лв.) в [фирма] за периода 26.07.2014 г. до 05.11.2014 г., вследствие бездействие на БНБ да обяви депозитите в [фирма] за безналични; както и законна лихва върху главницата 5 624,38 лв. от датата на подаване на исковата молба (10.03.2016 г.) до датата на окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска за имуществени вреди за разликата над сумата от 5 624,38 лв. до предявения размер от 8 627,97 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Българската народна банка да заплати на Ц. Н. К. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], разноси по делото в размер на 408,44 лв. (четиристотин и осем лева и 44 ст.).

Решението боже да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: